

**Φασουλής και Περικλέτος,
ὁ καθίνας νέτος σκέτος.**

Π. Τι γίνεσαι, βρε ἀδελφέ ;
Φ. Τί νά γενῶ, βρε φῶς μου ;
ὁ κόσμος ὅλος τριγυρνᾷ κι ἐγὼ μετὰ τοῦ κόσμου,
πιστεύω τὸν ἀληθινὸ, πιστεύω και τὸν ψεύτη,
και ὅ,τι ἔγω τὸ φορῶ και δὲν φοβοῦμαι κλέφτη.
Π. Και τὸν καιρὸ σου πῶς περνᾷς ;
Φ. Πῶς θέλεις νά περνῶ ;
περιορῶν τὸν ἥλιον τοὺς δρόμους τριγυρνῶ,
κυττάω τὸ παράσημον τοῦ ἀργυροῦ σταυροῦ μου
κι ὅταν ἀνάγκη τὸ καλὴ πηγαίνω πρὸς νεροῦ μου.
Π. Και δὲν πηγαίνεις ἴσθι Βουλῆ ;
Φ. Τί διάβολο νά κάνω ;
ἴσγάθηκα τοὺς βουλευτὰς και μὲ τὸ παραπάνω.
Π. Γιατί, μωρέ ;
Φ. Και μ' ἐρωτᾷς... γιὰ τὴν κακὴ τῶν ἡμέρα...
καμμία μάχη ὅπως ποῖν δὲν γίνετ ἐκεῖ πέρα.
Δὲν εἶναι πλέον ἡ Βουλὴ ἐκείνη ὅπου ἔπτο, εἶναι τῶν Λόρδων ἡ Βουλὴ και ἡ τῶν Κοινοτήτων.
Π. Τι ἐννοεῖς μ' αὐτὰ ποῦ λές ;
Φ. Πῶς ταύτας τὰς ἡμέρας βλέπω πολλὴν εὐγένειαν ἴστου ἔθνους τοὺς πατέρας.
Ὁ ἐντιμος συνάδελφος ὁ πρὸ ἔμου λαλήσας, ὁ εὐγενὴς μου κύριος ὁ τὴν σιγὴν του λούσας, ἄσμενος ὑπεχώρησα ἴστὸν εὐγενὴ μου φίλον, και ἄλλα τέτοια πράγματα, ὅπου ἀξίζουν ἔζλον.
Τέτοιαις ψωροεὐγένειαῖς ἴστους Ἐλληνας δὲν πᾶνε και εἰς τ' αὐτὰ μας, Περικλῆ, πολὺ κακὰ κτυπᾶνε.
Π. Εἰς τοῦτο συμφωνῶ κι ἐγὼ...
Φ. Σκέψου καλῶς και κρῖνε ἀν εἰμπορῇ Ρωμαϊκῇ τέτοια Βουλὴ νά εἶναι, και ἀν μπορῶ ἐγὼ ποτε και σὺ ὁ σεβνταλις αὐτὰ τὰ κουρουφέξαλα ν' ἀκούμε τῆς Βουλῆς.
Π. Αὐτὴ δὲν εἶναι, Φασουλῆ, κατάστασις πραγμάτων.
Φ. Οἱ βουλευτὰι φρονιμεψαν μεῶ ὅλα τὰ σωστά των, κι ἂν ἔτσι πᾶνε, Περικλῆ, σοῦ λέγω μετ' ὀλίγον πῶς ἡ Βουλὴ μας θά γενῇ τὸν Τόρσων κι Ὀύγιων, και τότε ὅλα μούντζωστα, τὰς συζητήσεις παῖσε, κι ὡς πατριώτης ἀληθῆς τὴν συμφωνίαν μας κλαῖσθε. Σοῦ εἶπα κι ἄλλοτε θαρρῶ και σοῦ τὸ λέγω πάλιν πῶς ὅταν βλέπης τὴν Βουλὴν χωρὶς ἀνεμοζάλην,

ὅταν φωναῖ δὲν ἀντηχοῦν ἀγρίων Καννιβάλων, ὅταν δὲν διγῆ φάσκελα ὁ ἕνας εἰς τὸν ἄλλον, ὅταν βρισίδια δὲν ἀκούε, κατάραις και μουρμούραις, ὅταν δὲν φτύνονται συχνὰ τῶν βουλευτῶν ἡ μούραις, ὅταν δὲν βγάζουν, Περικλῆ, κουμπούρι, κάμα, στόκο, ὅταν ἡσύχως στέκωνται χωρὶς νά λένε μῦθο, ὅταν δὲν σκυλοτρᾶγωνται και τῇ δουλειᾷ τῶν βλέπου ὡσὰν τὰ εὐτακτα παιδιὰ, ποῦ εὐσημα τοὺς πρέπτου, ὅταν τελειῶνῃ καθεμιὰ συζήτησις συντόμως, τότε παραδιάζεται τὸ Σύνταγμα κι ὁ νόμος, τοῦ ἔθνους τὸ πολίτευμα ποσῶς δὲν λειτουργεῖ, πᾶς πατριώτης γνήσιος σκολάζει και ἀργεῖ, και οἱ ἐγκάθετοι περνοῦν κακαῖς και μαυραῖς ὥραις, κι ἐγὼ φωνάζω ἀπελπὶς ἐὼ τέμπορα, ὡ μῶρες! »
Π. Και τώρα, βλάμη, δὲν μοῦ λές τί κάνουν ἴσθι Βουλῆ ;
Φ. Γιὰ νέα Νομοσχέδια καθίνας ὀμιλεῖ κι ἀκαταπαύστως συζητοῦν περὶ τῶν προτόντων, περὶ γαιῶν, περὶ κηπου, περὶ ἀροτριῶντων, κι ἐγὼ ἀκούω, Περικλῆ, και κάνω τὸν σταυρὸ μου και μετὰ τὰ χασμουρήματα σκοτόνω τὸν καιρὸ μου, γιὰτι δὲν εἶναι εἰς αὐτὰ τὸ ἰδικό μου φόρτε, κι οὐτ' ἡ Ροζὸν δὲν ἐρχεται νά κάνω λίγο κόρτε.
Π. Βαβαί τῆς σάχλας τῆς πολλῆς, βαβαί τῆς Ξηρασίας!
Φ. Ὁ δὲ Κοκκίδης ὀμιλεῖ περὶ Κυπαρισσίας με χάριν, γλαφυρότητα και τόσῃν ποιικιλίαν, και θέλει τὸν συνοικισμὸν κοντὰ ἴσθην παραλίαν, και ρητορεύει δι' αὐτὸ με ὅλη τὴν καρδίαν του, διότι ὅταν ἐβγαζαν δοντάκια τὰ παιδιὰ τοῦ δὲν ἔπαθαν διάρροϊαν και κόψιμο ποτέ, και τοῦτο ἐπιμαρτυροῦν και ἄλλοι βουλευτὰι.
Ἄλλὰ και σὺ, βρε Περικλῆ, ἂν εἶσαι με κεφάλι, ὅταν κανένα σου παιδιὰ τὰ δόντια του θά βγάλῃ, νά φύγης μετὰ τέσσερα εἰς τὴν Κυπαρισσίαν και πάντοτε νά κατοικής ἴσθην παραθαλασσίαν.
Αὐτὰ και ἄλλα συζητοῦν εἰς τὴν Βουλὴν ἐσγάτως και ἀδρανεῖ, βρε Περικλῆ, τὸ ἔθνος και τὸ κράτος, κι ἐγὼ σφαλῶ τὰ μάτια μου και γέρον τοῦ κεφάλι, γιὰτι ὁ λόχος χαιρέται μεῶ ἴσθην ἀνεμοζάλη.
Π. Τέτοια Βουλῆ, βρε Φασουλῆ, καλλίτερα νά κλείσθῃ.
Φ. Δὲν ἔχει πῆ ἡ γλώσσά μου κουράγιο νά μιλήσῃ.
Π. Και ἡ διχῆ μου, Φασουλῆ...
Φ. Τὰ ἔγω σὰν χαμένα... οἱ βουλευτὰι φρονιμεψαν... ἀλλοίμονον σ' ἐμένα! Δὲν εἶναι αὐτῇ νά σηκωθῶ νά μὴν ἀναστεινάξω και σὰν γαιδοῦρι, Περικλῆ, τὸ ἀχ νά μὴ φωνάξω. Οἱ βουλευτὰι φρονιμεψαν, δὲν αἰματόναι μύτη... φρονιμεψαν και οἱ τρελλοὶ μεῶ ἴστου Δρομοκαίτη, θεέ μου, τί χασμούρημα!... βαβαί και ὀμίνα!...
Π. Μ' αὐτὰ ποῦ λές, βρε Φασουλῆ, ἐνύστασες κι ἐμένα.
Φ. Γειάσου, βρε βλάμη...
Π. Πουδ μοῦ πᾶς ;
Φ. Στὸν ὕπνο νά τὸ στρώσω.
Π. Γύρνα λοιπὸν τὴ ράχη σου γιὰ νά σὲ μπαγαλαρώσω.

Τοῦ Γεώργη Ρούφου τῶν Πατρῶν ὀλίγα προσφοραὶ
 ἔσδὸν Πρίγκηπα Γεώργιον, τὰ μάλα σοβαρά.

Ὁ Ρούφος εἰς τὸν Πρίγκηπα.—Με ἀγαθὴν ἐλπίδα
 σὰς ἀποστέλλω τοῦ κλεινοῦ Μισαούλη τὴν πυξίδα,
 μὲ τὴν ὅποιαν ἄλλοτε ᾤδηγει τόσα σκάφη,
 καθὼς ἡ βίβλος ἢ χρυσὴ τῆς ἱστορίας γράφει.
 Πιστεῦω πῶς τὸ δῶρόν μου θὰ τὸ δεχθῆτε χαίρων
 ὡς λείψανον πολῦτιμον τῶν εὐκλεῶν πατέρων,
 καὶ θὰ φανῆτε δι' αὐτοῦ ἀντάξιός ἐκείνων,
 δοξάζοντες τὴν θάλασσαν ἐκ νέου τῶν Ἑλλήνων.

Ὁ Πρίγκηψ εἰς τὸν Σήμερον.—Μετὰ χαρὰς μου εἶδα
 τοῦ φοβεροῦ θαλασσινοῦ τὴν θαυμαστὴν πυξίδα,
 μὲ τὴν ὅποιαν ἦνοιγεν εὐρὴν πρὸς νίκας δρόμον,
 καὶ δι' αὐτὴν τὴν δωρεάν διατελῶ εὐγνώμων.

Ὁ Ρούφος εἰς τὸν Πρίγκηπα.—Πολλὰ εὐχαριστῶν
 δι' ὅσῃν μοι ἐκφράζετε θερμὴν εὐγνωμοσύνην,
 καὶ ἄλλο δῶρον σήμερον σὰς στέλλω σεβαστόν
 καὶ μέχρι τοῦδε ἀγνωστον ἔσδὸν νέαν Ῥωμηοσύνην.

Με ἄλλους λόγους δηλαδὴ σὰς στέλλω τὸ τσιμποῦκι,
 ὅπου ἐκάπνιζε ποτὲ ὁ γέρος τοῦ Μωριᾶ,
 νὰ τὸ καπνίζετε καὶ σεῖς μ' ὀλίγο μαχμουρλοῦκι
 καὶ ὁ νοὺς σας νάναί πάντοτε ἔσδὸν πρώτη κλεφτουριά,
 καὶ ἂν ὡς Ῥωμηὸς θυμώσετε καὶ σεῖς ἀληθινὸς
 κομμάτια νὰ τὸ κάμετε ἔσδὸν ῥάχη κανενός.

Ὁ Πρίγκηψ εἰς τὸν Σήμερον.—Εὐχαριστῶ πολὺ...
 καὶ τὸ τσιμποῦκι ἔλαβα τοῦ γέρου τοῦ Μωριᾶ...
 μεγάλους χρόνους ἀληθῶς καὶ αὐτὸ ἀναπολεῖ,
 γεμίζει δὲ τὸ στήθος μου ἀπὸ καλληχαριά.
 Εἰς τοῦτο τρέγω, Δήμερον, ὅποτεν ἐξυπνήσω
 καὶ ψάλλω εἰς τὸν στρατηγὸν θουρίου καὶ παιάνας,
 μὰ δὲν μοι εἶναι δυνατόν με τοῦτο νὰ καπνίσω,
 διότι ἐσυνείβησα τὰ ποῦρα τῆς Ἀθάνας.

Ὁ Ρούφος εἰς τὸν Πρίγκηπα.—Εὐχαριστῶν καὶ πάλιν
 δι' ὅσῃν εὐχαρίστησιν ἐκφράζετε μεγάλην,

